

PODMANICZKY SZILÁRD

Elvetemült naplók (s.)

Rázott a hideg a hegyi viskóban, gyámoltalan lécei között átsüvített a szomszéd viskó visszfénye, az öreglyukig húzott lószőrpokrócból bömbölt a benzinszag, a kinti hangokat úgy hallottam, az őrzőjét eltévesztett lemészárolni engem, megint egy meddőn hányó artistát táncoltatnak a farkára kötött nedves bikakötéllal, a szám körül a levegőnél hidegebb bogár robotolt, a szemeimet mintha száraz kendőkre cserélné a huzat, a mellkasom már nem pumpált, gondoltam, most meghalok, de nem, élek, de akkor, gondolom most, ha meghalok, valaki még bejön a viskóba, csak tudni akarja, hol vagyok.

*

Másnap reggel, ahogy fölébredtem, már nem éltem. Beszálltam egy kocsiába, a legközelebbi falunál kiszálltam, és hazautaztam. Otthon végigdőltem az ágyamon, betakaróztam, aludni szerettem volna, hogy kipihenjem magam, mire végleg meghalok.

*

Aztán fölébredtem, minden ismerős volt, a szagok: az aszalt szomszéd zsírokat kínozott nyers fenyőasztalon, a hangok, hurutom, az ágy mellé lógott karom, ahogy tenyerem siklik a langyos padozaton. Két hasonló távolság: két óra: az egymás ellen mért fölösleges idők, az időközön úsztatott lusta fahasáb, ha beúszik, Londonban paplanban, micsoda kivétel, ha van a világon bili, beleszaladok. Lógok, beleszaladok. Egy fej, testével lohol szabadon. A szabadságot törli a halál, a halált töröli a szabadság, a kettő azonos: két egymásnak ugrott radírgumi. Nem választhatok. Én-e? Nem választhatok. A piramisban éber maradt a hús, kel, köles, liszt. Egy piramisban még, ha lógok, beleszaladok. A dobokon számárbőr, szürke, tompa hangok, mintha mázsás gumicukrot rugdosna svéd eunuk szabad balti államban, ahol a hőszűrők csak egymás gyönyörűségére sugároznak hőn. Kezembe vettem a dinamót, megpörgettem a fejét: Jedlik Ányos születésnapján dinamókkal fűtött főzőlapon emlékpörköltet főzök neki. Nem tudom, csináljátok meg, szép emlék, ilyesmi: Jedlik Ányos Emlékpörkölt. JÁE! A világtörvények is megunják egyszer az önkielégítést. Javítanám másra, de minnek, kint hideg van, önkéntelen hibák, csak hogy minden egy robotmunka. Nem fájdalmas, nem csalódásos, megszokásos. Egy baja van a filozófiának meg nekem is, hogy nem megyünk. Ha pedig nem megyünk, jön az esztétika, a csődjel. Rohamos, bunkós nagy

organizmus, elterül, akár csomós deszkalap, melyen, ha tanúként szétverik a fejünket, akkor sem tudunk többet. Itt be is zárhatnánk, de nyitva maradjunk... Nyitva, grammonként felejtve... Nyitva, mint akinek fűrészpórral szórták be kettévágott helyét.

*

Mások, amíg ő szandálban jár nyáron, cipőt húznak, s mintha mi sem történt volna, túrik a hőséget, de csak addig a pontig, amíg saját hőérzékelésük a hátuk mögé nem kerül, akkor aztán eszeveszetten szedik le a cipőjüket, nézik benne a lábuk helyét, és azt hiszik, megóvták magukat attól a pokoltól, ami a lábuk helyén maradt.

*

Keddenként egy kiöregedett artista mereven teázik a szomszédos asztalnál. Látszik a szemén, hogy nem tud másra gondolni, csak a kötélre.

*

A papagáj, amelyik az antennára repült, három órán át meg se mozdult. Egyik szememmel a papagájt néztem, másikkal az antennát, a harmadikkal ezt a kettőt figyeltem, ahogy nézek, látom ma is, ott vagyok. A fekete képernyő előtt feküdtem a földön, sarkamat egy dióbélbe nyomkodtam, az ablak alatt félautomata ernyőket árult egy kövér nő, aki a jobb fülcimpájára fenyőtobozt tetováltatott tavaly, amikor egy csúnya karambolban elveszítette a féltestvérét. Nekem egy órát akart eladni, amelyik nem járt, mondván, ha nincs órám, édesmindegy.

*

Ha nincs jobb dolga, forduljon orvoshoz. (1 orvosban 3 nap alatt 8 kiló mogyoró tűnik el. 3 nap 8 orvosban...), a kémiának miért kellene repülőgépmódjára összefüggenie az orvostudommal. Tudom, me-, nem mechanikusak a kapcsolóink, a gondolati kódok: a főcsillár: három kakas narancstalpon, falikarok: gyöngytyúkfüge citromhéjban. Udvari: soha nem, tudjuk, a massa, a massa meg én, soha nem tudjuk, mikor mi világos a sötét agyunkban, ami olyan sötét, mint a világ legelőbb, levege, levőge, legőv, levőg, levgő, legevő, leveg, lőgeve, legv, leveveg, ó, úra, isten neki, leveg. Olyan sötét, lapok, mindent átlapok, mindent átpakolok a zsebembe, lógnak, maradnak a lógó zsebek, nadrág van, zseb, kora ősz, még a jövőig kihúzom.

*

Van egy pipám, beszorult hamuval, napi pipa, pipa panoptikum: éghettem volna máshogy is. Mellette grafitsmirgli kék műtokban, tollbelek, egy já-

óra, van még idő, négyre méhek lepik el az arcod, édesmindegy, hogy mi lesz, nem vagy egyedül. Nem vagy az a cowboytípus, ki lő, ha lát, ha méh.

*

Semmi nem eredeti és semmi nem valóságos, minden most van, minden eredeti és minden valóságos, most nincs semmi.

*

Bowie, Bor, Tandori, a nagy ötletek, elmentek vagy megjöttek. Óriási fehér zoknikban fehér nők ugrálnak a felhőkön. A nagy ötletek elmentek. Leszűrni, leszűrni. Miért is lennének. Héja a sásba belebukik. Lokátorok az égen. Nincs már honnét elmaradnom, anya, és még egy élet rá, hogy elhihessem...

*

...nincs már honnét elmaradnom, anya, nincs már nap, hogy ne gondolnék erre, vagy mostmár: visszamaradnék, anya, csak ne maradnék vissza, így, én, e, ne, otthon vagyok, nincs ablakom, te látsz, mit láthatnék vissza?, itt vagyok, sovány vagy, elfogyok, s minden közel áll, távol, közel, távol s oly közel, közel, távol, távol s távol, közel, oly közel, s távol-közel, minden oly közel, anya, nincs már honnét elmaradnom, üres a világ, megyek össze, -vissza, ahol azt hiszem, hogy helyem van, hol van, hiszem, anya, látod, könnyen megőrülök, mint mindig, mintíg, én is, jól van, állok, állnak a hidak, stábok, néznek, ahogy nézlek, drágám, együtt vagyunk, lent várnak, csak a méznek megyek, mert még játszik velem, megüt s elvisz a hazaúthuzat.

*

Véget vetek az életemnek
mert semmit sem ér
(nem maradt remény)
e serlegből itt magamba öntöm a mérget
el vagyok veszve nem maradt remény
tőlem már ne várjatok folyamként omló beszédet
mert a szomorú vers is csak vidám szívből jöhet elő
én üres szívemből több nem fakad
vad gondolat, rohanás, hív a heverő
már nem mondatokat formálok csak szavakat
végül minden elsötétül vagy megszakad
ébren vagyok még vagy álmodok
de aztán elmaradt
kettéharapta a lisztkekacokat